

OBSAH

Předmluva: K čemu jsou dějiny umění?	8–10
Úvod: Co s kánonem?	11–16
(1) Nový příběh	17–32
1994	21–29
1998	29–32
(2) Inscenovaná identita: stálé expozice českého poválečného umění v 90. letech	33–68
Kanonizační procesy 90. let a jejich kontext	35–38
„Přirozená“ česká identita po roce 1989	38–44
Moravská galerie v Brně: první (rezonující) porevoluční expozice	44–49
Muzeum umění Olomouc: region jako poslání	49–53
Národní galerie v Praze: pokus o vědecké expozice	53–61
Galerie hlavního města Prahy: korektiv Národní galerie	61–68
(3) Prizmata předporozumění: skrytá očekávání a samozřejmé ambice	69–124
Autenticita	71–72
Ideál či praxe?	72–76
Autenticita pro kulturní veřejnost i znalce	76–82
Filosofické a morální rozměry autenticity	82–84
Autentické dějinné vítězství	84–86
Autor	86–93
Absentující autoři	93–94
Autor ve škole	94–97
Besedy o (autorech) umění	97–103
Autor na veřejnosti	103–105
Řekni, kde ti autoři jsou	105–108
Progresivita	109
Časovost a teleologie kritického pojmu	110–118
Koncepce (progresivní) stylu a vývoje	119–124
(4) Dějiny poválečného umění jako společensky sdílený příběh	125–157
Političnost školního dějepisu	129–132
Co je psáno, to je dáno: učebnice dějepisu 90. let	132–140
Výtvarná výchova: umělecký prožitek mimo dějiny?	141–146
Výtvarná výchova pro vizuální společnost	146–150
Vdechnout umění duši: galerijní animace	151–157
Závěr: Vědecká a veřejná podoba nového příběhu	158–163
Summary	164–165
Biografie	166–174
Rejstřík	175–177